

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 25 september 2014*

”Tillgång till handlingar — Förordning (EG) nr 1049/2001 — Handling i ett EU Pilot-ärende som härrör från Tyskland — Artikel 4.4 och 4.5 — Artikel 4.2 tredje strecksatsen — Avslag på ansökan om tillgång — Åsidosättande av väsentliga förföreskrifter — Skyldighet att göra en konkret och individuell prövning — Tillgång till delar av handlingen — Övervägande allmänintresse”

I mål T-669/11,

Darius Nicolai Spirlea och **Mihaela Spirlea**, Capezzano Pianore (Italien), inledningsvis företrädda av advokaterna V. Foerster och T. Pahl, därefter av V. Foerster och advokaten E. George,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av P. Costa de Oliveira och H. Kraemer, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 9 november 2011 om avslag på sökandenas ansökan om tillgång till Förbundsrepubliken Tysklands yttrande till kommissionen av den 7 juli 2011 i ärendet EU Pilot 2070/11/SNCO,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen),

sammansatt av ordföranden D. Gratsias samt domarna M. Kancheva (referent) och C. Wetter,

justitiesekreterare: handläggaren K. Andová,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 mars 2014,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Tillgång till handlingar

- 1 I artikel 15.3 FEUF föreskrivs följande:

”Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt stadgeenliga säte i en medlemsstat ska ha rätt till tillgång till unionens institutioners, organs och byråers handlingar, oberoende av medium, enligt de principer och villkor som ska bestämmas i enlighet med den här punkten.

Europaparlamentet och rådet ska, under hänsynstagande till allmänna eller enskilda intressen, genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet fastställa allmänna principer och gränser för rätten till tillgång till handlingar.

Varje institution, organ eller byrå ska säkerställa öppenhet i sitt arbete och ska i sin arbetsordning utarbeta särskilda bestämmelser om tillgång till sina handlingar i enlighet med de förordningar som avses i andra stycket. ...”

- 2 I artikel 42 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, med rubriken ”Rätt till tillgång till handlingar”, föreskrivs följande:

”Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat har rätt till tillgång till unionens institutioners, organs och byråers handlingar, oberoende av medium.”

- 3 I rådets och Europaparlamentets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43) fastställs principerna, villkoren och gränserna för rätten till tillgång till dessa institutioners handlingar i enlighet med artikel 15 FEUF.

- 4 I skälen 4 och 11 i förordning nr 1049/2001 anges följande:

”(4) Syftet med denna förordning är att ge allmänhetens rätt till tillgång till handlingar största möjliga effekt och att fastställa allmänna principer och gränser för denna rätt i enlighet med artikel 255.2 i EG-fördraget.

...

(11) I princip bör institutionernas samtliga handlingar göras tillgängliga för allmänheten. Vissa allmänna och privata intressen bör emellertid skyddas genom undantagsbestämmelser. Institutionerna bör ges möjlighet att skydda sina interna samråd och överläggningar då detta krävs för att de skall kunna utföra sina uppgifter. Vid fastställandet av dessa undantag bör institutionerna, på unionens samtliga verksamhetsområden, beakta gemenskapslagstiftningens principer om skydd för personuppgifter.”

- 5 I artikel 1 i förordning nr 1049/2001 föreskrivs följande:

”Syftet med denna förordning är

- a) att fastställa principer, villkor och gränser, under hänsynstagande till allmänna eller enskilda intressen, för rätten till tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens (nedan kallade institutionerna) handlingar i enlighet med artikel 255 i EG-fördraget på ett sätt som garanterar största möjliga tillgång till handlingar,
- b) att fastställa bestämmelser som garanterar att det blir så enkelt som möjligt att utöva denna rätt, och
- c) att främja goda förvaltningsrutiner när det gäller tillgång till handlingar.”

6 Artikel 2 i förordning nr 1049/2001 har följande lydelse:

”1. Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat skall ha rätt till tillgång till institutionernas handlingar, med beaktande av de principer, villkor och gränser som fastställs i denna förordning.

...

3. Denna förordning skall tillämpas på alla handlingar som finns hos en institution, det vill säga handlingar som upprättats eller mottagits och som innehas av institutionen, inom samtliga Europeiska unionens verksamhetsområden.

...”

7 I artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001 föreskrivs följande:

”Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

...

— syftet med inspektioner, utredningar och revisioner,

om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.”

8 Artiklarna 4.4–4.6 i förordning nr 1049/2001 har följande lydelse:

”4. För handlingar som härrör från tredje part skall institutionen samråda med den berörda tredje parten för att bedöma om de undantag som anges i punkterna 1 och 2 skall tillämpas, om det inte är uppenbart att handlingen skall eller inte skall lämnas ut.

5. En medlemsstat får begära att institutionen inte skall lämna ut en handling som härrör från denna medlemsstat utan att medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande.

6. Om enbart delar av den begärda handlingen omfattas av något av undantagen, skall övriga delar av handlingen lämnas ut.”

EU Pilot-förfarandet

9 EU Pilot-förfarandet är ett samarbetsförfarande mellan Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i syfte att kontrollera huruvida unionsrätten följs och tillämpas korrekt i medlemsstaterna. Förfarandet avser att komma till rätta med åsidosättanden av unionsrätten på ett effektivt sätt och att, i största möjliga utsträckning, förhindra att ett fördragsbrottsförfarande enligt artikel 258 FEUF formellt inleds.

- 10 Det sätt på vilket EU Pilot-projektet fungerar i praktiken beskrevs för första gången i kommissionens meddelande "En Europeisk Union som bygger på resultat – tillämpningen av gemenskapsrätten" av den 5 september 2007 (KOM(2007) 502 slutlig). I punkt 2.2 i meddelandet med rubriken "Bättre arbetsmetoder" anges följande:

"... Liksom i dag skulle frågor och klagomål rörande korrekt tillämpning av gemenskapsrätten som ställs till kommissionen också i fortsättningen registreras och bekräftas ... Om en fråga kräver ett förtydligande av sak- eller rättsläget, skulle en framställan om detta översändas till den berörda medlemsstaten. ... [M]edlemsstaten [bör] beviljas en kortare frist för att meddela de nödvändiga förtydligandena, uppgifterna och lösningarna direkt till de berörda medborgarna eller företagen och därefter underrätta kommissionen. Om frågan gäller en överträdelse av gemenskapsrätten skulle medlemsstaterna förväntas åtgärda problemet inom fastställda tidsfrister. Om ingen lösning föreslås, skulle kommissionen följa upp genom att vidta de åtgärder som krävs, inklusive överträdelseförfaranden, i enlighet med gällande praxis ... Utfallet av ärenden skulle registreras, så att det blir möjligt att rapportera om resultat och eventuell uppföljning, bland annat registrering och inledande av överträdelseförfaranden. Rapporteringen skulle inbegripa uppgifter om eventuella kvarstående problems omfattning, karaktär och svårighetsgrad, som indikation på om det behövs några ytterligare mekanismer för problemlösning eller mer skraddarsydda sektorsinitiativ. Alla dessa åtgärder bör bidra till en minskning av antalet överträdelseförfaranden och en effektivare handläggning av dem. Kommissionen föreslår att det under 2008 genomförs ett pilotprojekt tillsammans med vissa av medlemsstaterna. Efter utvärdering av det första årets verksamhet kan projektet utvidgas till alla medlemsstater ..."

Bakgrund

- 11 Sökandena, Darius Nicolai Spirlea och Mihaela Spirlea, är föräldrar till ett barn som avled i augusti 2010. Det påstås att dödsfallet orsakades av en behandling med autologa stamceller vid ett privat sjukhus i Düsseldorf (Tyskland).
- 12 Sökandena gav den 8 mars 2011 in ett klagomål till kommissionens generaldirektorat för hälso- och konsumentfrågor i vilket de påstod att sjukhuset i Düsseldorf hade kunnat erbjuda sin vård som en följd av tyska myndigheters passivitet. Tyska myndigheter hade på detta sätt åsidosatt bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1394/2007 av den 13 november 2007 om läkemedel för avancerad terapi och om ändring av direktiv 2001/83/EG och förordning (EG) nr 726/2004 (EUT L 324, s. 121).
- 13 Kommissionen inledde som en följd av klagomålet ett EU Pilot-förfarande med ärendenummer 2070/11/SNCO och kontaktade tyska myndigheter i syfte att kontrollera i vilken utsträckning den redogörelse för sjukhusets i Düsseldorf verksamhet, vilken sökandena hade lämnat i sitt klagomål, kunde strida mot förordning nr 1394/2007.
- 14 Den 10 maj respektive den 10 oktober 2011 ställde kommissionen en begäran om upplysningar till Förbundsrepubliken Tyskland. Tyskland besvarade respektive begäran den 7 juli och den 4 november 2011.
- 15 Den 11 augusti 2011 ansökte sökandena enligt förordning nr 1049/2001 om tillgång till uppgifter om handläggningen av klagomålet. De ansökte särskilt om tillgång till Förbundsrepubliken Tysklands yttrande den 7 juli 2011 (nedan kallad den begärda handlingen).
- 16 Kommissionen underrättade den 12 augusti 2011 de tyska myndigheterna om sökandens ansökan om tillgång till den begärda handlingen.

- 17 Förbundsrepubliken Tyskland underrättade den 19 augusti 2011 kommissionen om att den, med hänvisning till undantaget till skydd för internationella förbindelser i artikel 4.1 a tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 och till undantaget till skydd för syftet med utredningar i artikel 4.2 tredje strecksatsen i samma förordning, motsatte sig att tillgång gavs till den begärda handlingen.
- 18 Kommissionen avslog den 22 september 2011 sökandenas ansökan om tillgång till den begärda handlingen.
- 19 Sökandena gav den 27 september 2011 in en bekräftande ansökan till kommissionen i enlighet med artikel 7.2 i förordning nr 1049/2001.
- 20 Kommissionen bekräftade den 9 november 2011 sitt tidigare beslut att med stöd av artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001, jämförd med artikel 4.2 tredje strecksatsen i samma förordning, vägra sökandena tillgång till den begärda handlingen (nedan kallat det angripna beslutet).
- 21 Kommissionen förklarade att den hade samrått med tyska myndigheter, vilka hade motsatt sig utlämnandet av den begärda handlingen bland annat med hänvisning till det i förordning nr 1049/2001 föreskrivna skyddet för syftet med utredningar. Kommissionen angav därefter att eftersom denna motivering vid ett första påseende föreföll grundad var kommissionen skyldig att enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 vägra tillgång till den begärda handlingen. Kommissionen ansåg dessutom att tillgång till delar av den begärda handlingen enligt artikel 4.6 i förordning nr 1049/2001 inte var möjlig i detta fall. Kommissionen konstaterade slutligen att det inte fanns något övervägande allmänintresse, i den mening som avses i artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001, av att handlingen lämnades ut.
- 22 Den 27 september 2012 underrättade kommissionen sökandena om att ärendet EU Pilot 2070/11/SNCO var avslutat.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 23 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 27 december 2011.
- 24 I samband med den partiella nytillsättningen av tribunalens ledamöter förordnades referenten att tjänstgöra vid åttonde avdelningen och målet tilldelades följaktligen den avdelningen.
- 25 Tribunalen förelade i beslut av den 3 februari 2014 med stöd av artiklarna 65 b, 66.1 och 67.3 tredje stycket i tribunalens rättegångsregler kommissionen att förete den begärda handlingen. Tribunalen förklarade att handlingen varken skulle lämnas ut till sökandena eller till intervenienterna i målet. Kommissionen efterkom föreläggandet inom den utsatta fristen.
- 26 Tribunalen förelade den 4 februari 2014 kommissionen och sökandena att, såsom en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i rättegångsreglerna, yttra sig över vilken betydelse domstolens dom av den 21 juni 2012 i mål C-135/11 P, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen borde ha för utgången i målet. Parterna efterkom föreläggandet inom den föreskrivna fristen.
- 27 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen att inleda det muntliga förfarandet.
- 28 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 6 mars 2014.
- 29 Sökandena har yrkat att tribunalen ska
 - ogiltigförklara det angripna beslutet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna

30 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

31 Sökandena har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och av motiveringsskyldigheten. Den andra grunden avser ett åsidosättande av artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001. Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 4.6 i förordning nr 1049/2001.

Den första grunden: Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

32 Sökandena har kritiserat kommissionen för att den i det angripna beslutet fann att den omständigheten att Förbundsrepubliken Tyskland motsatte sig att den begärda handlingen lämnades ut i sig räckte för att avslå deras ansökan om tillgång enligt förordning nr 1049/2001. De har härvidlag påstått att kommissionen begick flera fel i samband med handläggningen av deras ansökan om tillgång och att institutionen inte har motiverat det angripna beslutet tillräckligt.

33 Sökandena har gjort gällande att med avseende på en ansökan om tillgång till en handling som härrör från en medlemsstat, såsom i förevarande fall, ger artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001 kommissionen ett utrymme för skönsmässig bedömning beträffande tillämpningen av undantagen i punkterna 1 och 2 i samma artikel. Kommissionen är därför inte skyldig att utan dröjsmål samråda med den berörda medlemsstaten om tillgången till den begärda handlingen om det står klart att handlingen måste lämnas ut. Sökandena har i förevarande fall påpekat att det inte finns någon omständighet i det angripna beslutet som gör det möjligt att anse att kommissionen har utövat ett sådant skön med avseende på deras ansökan om tillgång.

34 Sökandena har hävdat att kommissionen – efter det att den hade samrått med Förbundsrepubliken Tyskland i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 – borde ha gjort en grundlig kontroll av huruvida det fanns stöd för de omständigheter och den motivering som medlemsstaten åberopat mot utlämnandet av den begärda handlingen. Enligt sökandena ankommer det på kommissionen att inte enbart kontrollera huruvida medlemsstaten har lämnat en formell motivering till sitt avstyrkande, utan även att kontrollera huruvida motiveringen hänför sig till undantagen i artikel 4 i förordning nr 1049/2001 och att göra en konkret bedömning av huruvida de åberopade undantagen och skälen är tillämpliga på den begärda handlingen.

35 Sökandena har kritiserat kommissionen för att den tillställt Förbundsrepubliken Tyskland en anmodan att tillämpa de undantag som är föreskrivna i artikel 4 i förordning nr 1049/2001. Sökandena anser att kommissionen, i syfte att hindra att sökandena fick tillgång till den begärda handlingen, direkt har uppmanat medlemsstaten att motsätta sig tillgång och till och med har lämnat anvisningar om hur undantagen i förordningen nr 1049/2001 ska åberopas. Ett sådant tillvägagångssätt strider mot förordningens syfte, vilket är öppenhet och objektivitet i besluten från Europeiska unionens institutioner.

- 36 Sökandena har dessutom påstått att kommissionen under det förfarande som utmynnade i det angripna beslutet har åsidosatt principen om parternas likställdhet i processen och rätten att yttra sig. Sökandena har påpekat att Förbundsrepubliken Tyskland hade underrättats om de skäl som de anförde till stöd för ansökan om tillgång, men att de inte underrättats om de skäl som den medlemsstaten anförde för att motsätta sig utlämnandet av den begärda handlingen. Sökandena kunde under dessa omständigheter inte yttra sig om huruvida medlemsstatens avstyrkande var välgrundat med avseende på undantagen i artikel 4 i förordning nr 1049/2001. Sökandena anser att de, i egenskap av parter i ärendet, i den mening som avses i förordningen, borde ha haft tillgång till Förbundsrepubliken Tysklands svar.
- 37 Sökandena har slutligen hävdats att kommissionen felaktigt har utsträckt tillämpningsområdet för artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 till "tyska myndigheter", trots att kommissionens enda formellt giltiga motpart enligt den artikeln är "Förbundsrepubliken Tyskland".
- 38 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

- 39 Sökandena har i den första grunden anförde två anmärkningar avseende åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, såsom dessa framgår av artikel 4.4 och 4.5 i förordning nr 1049/2001, respektive åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

– Inledande synpunkter

- 40 Tribunalen erinrar om att såsom anges i skäl 4 och artikel 1 i förordning nr 1049/2001 är syftet med förordningen att ge allmänheten största möjliga tillgång till handlingar (domstolens dom av den 1 juli 2008 i de förenade målen C-39/05 P och C-52/05 P, Sverige och Turco mot rådet, REG 2008, s. I-4723, punkt 33, och tribunalens dom av den 3 oktober 2012 i mål T-63/10, Jurašinović mot rådet, punkt 28). Enligt artikel 2.3 förordningen omfattar denna rätt inte enbart handlingar som upprättats av en institution utan även sådana som mottagits av tredje part, däribland medlemsstaterna, såsom uttryckligen anges i artikel 3 b i densamma.
- 41 Rätten till tillgång till handlingar är emellertid underkastad vissa begränsningar av hänsyn till allmänna eller privata intressen (domstolens dom av den 1 februari 2007 i mål C-266/05 P, Sison mot rådet, REG 2007, s. I-1233, punkt 62, och domen i det ovannämnda målet Jurašinović mot rådet, punkt 29). I artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 anges särskilt att en medlemsstat får begära att en institution inte ska lämna ut en handling som härrör från denna medlemsstat utan att medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande (domen i det ovannämnda målet IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 50).
- 42 Förbundsrepubliken Tyskland har i förevarande fall utövat sin rätt enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 och begärt att kommissionen inte ska lämna ut medlemsstatens yttrande av den 7 juli 2011 i ärendet EU Pilot 2070/11/SNCO. Tyskland grundade särskilt sitt avstyrkande på undantaget till skydd för syftet med utredningar i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordningen. I det angripna beslutet grundade kommissionen följaktligen sin vägran att ge tillgång till den begärda handlingen på de tyska myndigheternas avstyrkande enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.
- 43 Domstolen har redan i dom av den 18 december 2007 i mål C-64/05 P, Sverige mot kommissionen (REG 2007, s. I-11389), och i domen i det ovannämnda målet IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, haft tillfälle att närmare ange räckvidden av en medlemsstats avstyrkande med stöd av nämnda bestämmelse.

- 44 Domstolen har understrukit att artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 är en handläggningsbestämmelse, eftersom den inskränker sig till att föreskriva att det för att en handling ska lämnas ut krävs att den berörda medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande för det fall medlemsstaten har framställt en särskild begäran därom och eftersom den rör förfarandet för att anta ett unionsbeslut (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkterna 78 och 81, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 53).
- 45 Till skillnad från artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001 – enligt vilken tredje parter, angående handlingar som härrör från dessa, endast har rätt till samråd med den berörda institutionen med anledning av tillämpningen av något av undantagen i artikel 4.1 och 4.2 – får enligt artikel 4.5 i förordningen en handling som härrör från en medlemsstat, om medlemsstaten begär det, inte lämnas ut utan dess medgivande (domen i det ovannämnda målet IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 54).
- 46 Domstolen har sålunda uttalat att det – när en medlemsstat har utnyttjat den möjlighet som den ges enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 att begära att en viss handling som härrör från denna stat inte ska lämnas ut utan att medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande – krävs att ett medgivande inhämtas från medlemsstaten innan handlingen lämnas ut (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkt 50, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 55).
- 47 Av detta följer *e contrario* att i avsaknad av ett sådant medgivande från den berörda medlemsstaten har institutionen inte rätt att lämna ut den begärda handlingen (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkt 44, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 56).
- 48 I artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 ges emellertid inte den berörda medlemsstaten en allmän och ovillkorlig vetorätt att, skönsmässigt och utan att behöva motivera sitt beslut, motsätta sig utlämnandet av varje handling som en institution innehar endast på grund av att handlingen härrör från denna medlemsstat (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkt 58, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 57).
- 49 Utövandet av den befogenhet som den berörda medlemsstaten ges enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 är nämligen begränsat av de materiella undantag som föreskrivs i artikel 4.1–4.3, genom att medlemsstaten endast ges en befogenhet att delta i institutionens beslut. Medlemsstatens föregående medgivande, vilket åsyftas i nämnda artikel, liknar således inte en skönsmässig vetorätt utan en form av samtycke som bekräftar att det inte föreligger skäl för undantag i enlighet med punkterna 1–3 däri. I det beslutsförfarande som har inrättats på detta sätt genom artikel 4 krävs det således att institutionen och den berörda medlemsstaten håller sig till de materiella undantag som föreskrivs i punkterna 1–3 i densamma (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkterna 76 och 83, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 58).
- 50 Den berörda medlemsstaten får därför enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 endast motsätta sig att handlingar som härrör från den lämnas ut med hänvisning till de materiella undantagen i artikel 4.1–4.3 och om den vederbörligen motiverar sin ståndpunkt i detta avseende (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkt 99, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 59).
- 51 Beträffande frågan i förevarande fall om vilken räckvidd artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 har med avseende på den institution som berörs av begäran om tillgång till en handling, har domstolen redan slagit fast att medlemsstatens delaktighet, ur sökandens synvinkel, inte påverkar det förhållandet att det beslut som institutionen senare riktar till sökanden, som svar på dennes ansökan om tillgång till

en handling som institutionen innehar, utgör en unionsrättsakt (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkt 94, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 60).

- 52 Den berörda institutionen är, när den fattar beslut om att inte bevilja tillgång till handlingar, ansvarig för att beslutet är lagenligt. Domstolen har sålunda uttalat att institutionen inte ska godta en medlemsstats avstyrkande av att en handling som härrör från staten ska lämnas ut om avstyrkandet helt saknar motivering eller om det inte har motiverats med hänvisning till de undantag som föreskrivs i artikel 4.1–4.3 i förordning nr 1049/2001 (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkt 88, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 61).
- 53 Av detta följer att den berörda institutionen, innan den avslår en ansökan om tillgång till en handling som härrör från en medlemsstat, ska pröva huruvida medlemsstaten har grundat sitt avstyrkande på de materiella undantag som föreskrivs i artikel 4.1–4.3 i förordning nr 1049/2001 och huruvida medlemsstatens ståndpunkt i det avseendet är vederbörligen motiverad. Följaktligen är kommissionen, i det förfarande i vilket ett beslut att vägra tillgång till handlingar antas, skyldig att försäkra sig om att en sådan motivering föreligger och att hänvisa till denna i sitt beslut (domarna i de ovannämnda målen Sverige mot kommissionen, punkt 99, och IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 62).
- 54 Enligt rättspraxis åligger det däremot inte den institution som prövar en ansökan om tillgång att göra en fullständig prövning av skälen till den berörda medlemsstatens avstyrkande genom att göra en kontroll som går utöver att endast kontrollera om det föreligger en motivering i vilken det hänvisas till undantagen i artikel 4.1–4.3 i förordning nr 1049/2001 (domen i det ovannämnda målet IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 63).
- 55 Ett krav på en sådan fullständig prövning skulle nämligen kunna leda till att den berörda institutionen, efter det att denna prövning gjorts, felaktigt lämnar ut handlingen i fråga till klaganden trots att det föreligger ett, i den mening som avses i punkterna 52 och 53 i förevarande dom, vederbörligen motiverat avstyrkande från den medlemsstat från vilken handlingen härrör (domen i det ovannämnda målet IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 64).
- 56 Det är mot bakgrund av dessa principer som tribunalen ska pröva de båda anmärkningar som sökandena framställt inom ramen för den första grunden.
- Det påstådda åsidosättandet av väsentliga formföreskrifter
- 57 Sökandena har beträffande anmärkningen om åsidosättande av väsentliga formföreskrifter för det första hävdatt att artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001 ska tolkas så, att kommissionen – före samrådet med den berörda medlemsstaten, i den mening som avses i artikel 4.5 – är skyldig att med utövande av sitt fria skön kontrollera huruvida den handling som det begärs tillgång till måste lämnas ut eller inte, mot bakgrund av de undantag som föreskrivs i förordningen.
- 58 Tribunalen konstaterar att detta påstående avser att ifrågasätta kommissionens försäkran, framförd i såväl det angripna beslutet som i inlagorna vid tribunalen, att institutionen begär medlemsstatens medgivande till ett utlämnande, när en ansökan om tillgång avser en handling som härrör från en medlemsstat.
- 59 Tribunalens finner att sökandens kritik mot ett sådant påstående från kommissionen är riktig, eftersom det i artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001 föreskrivs att för handlingar som härrör från tredje part, inbegripet medlemsstaterna (se punkt 40 ovan), ska institutionen samråda med den berörda tredje parten för att bedöma om de undantag som anges i punkterna 1 och 2 i samma artikel ska tillämpas, om det inte är uppenbart att handlingen ska eller inte ska lämnas ut.

- 60 Domstolen har i sin praxis slagit fast att enligt artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001 ska den berörda institutionen vägra att ge sökanden tillgång till handlingen utan att ens behöva samråda med den medlemsstat från vilken handlingen härrör om den institutionen anser att det är uppenbart att tillgång till en handling som härrör från en medlemsstat ska vägras med stöd av undantagen som föreskrivs i artikel 4.1 eller 4.2. Detta gäller oavsett om denna medlemsstat tidigare har begärt detta i enlighet med artikel 4.5 i förordningen eller inte (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Sverige mot kommissionen, punkt 68).
- 61 Om, i likhet med vad sökandena har hävdad, en handling som härrör från en medlemsstat till vilken det begärs tillgång inte på något sätt är att hänföra till något av undantagen i artikel 4 i förordning nr 1049/2001 är kommissionen inte skyldig att samråda med medlemsstaten och ska direkt lämna ut den begärda handlingen utan statens medgivande. Tribunalen understryker härvidlag att i enlighet med den rättspraxis till vilken det hänvisats i punkt 48 ovan ges medlemsstaterna inte en allmän och ovillkorlig vetorätt att motsätta sig utlämnandet av varje handling som en institution innehar endast på grund av att handlingen härrör från denna medlemsstat.
- 62 I förevarande fall kan kommissionen emellertid inte tillskrivas något åsidosättande av artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001, eftersom den begärda handlingen, i enlighet med vad institutionen angett i det angripna beslutet, ingick i ett EU Pilot-ärende och undantaget i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 därför kunde åberopas av Förbundsrepubliken Tyskland.
- 63 Tribunalen påpekar härvidlag att sökandena inte har bestritt att den begärda handlingen ingick i en "utredningsverksamhet", i den mening som avses i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2011.
- 64 Under alla omständigheter framgår det av meddelandet av den 5 september 2007 (se punkt 10 ovan) att syftet med EU Pilot-förfarandet är att kontrollera huruvida unionsrätten följs och tillämpas korrekt i medlemsstaterna. Kommissionen riktar i detta syfte regelmässigt begäran om upplysningar och uppgifter till såväl berörda medlemsstater som berörda medborgare och företag. I ärendet EU Pilot 2070/11/SNCO undersökte kommissionen huruvida de omständigheter som sökandena hade beskrivit i sitt klagomål verkligen kunde utgöra ett åsidosättande av förordning nr 1394/2007 av Förbundsrepubliken Tyskland. Kommissionen begärde därför först upplysningar från Tyskland och utvärderade sedan svaren. Kommissionen redogjorde för sina slutsatser, även de preliminära slutsatserna, i en rapport som tillställdes sökandena.
- 65 Av detta följer att, i motsats till vad sökandena har hävdad, uppfyllde kommissionen sina skyldigheter enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 när den samrådde med Förbundsrepubliken Tyskland i frågan om huruvida undantagen enligt artikel 4.1 och 4.2, enligt medlemsstatens uppfattning, var tillämpliga på sökandenas ansökan om tillgång. För övrigt finner tribunalen att kommissionens beslut i fråga om ansökan om tillgång var beroende av de tyska myndigheternas beslut inom ramen för förfarandet för att anta det angripna beslutet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 56).
- 66 Sökandena har för det andra kritiserat kommissionen för att den uppmanade Förbundsrepubliken Tyskland att motsätta sig att den begärda handlingen lämnades ut. Tribunalen konstaterar att det inte finns stöd för något sådant påstående. Kommissionen har, såsom framgår av dess skrivelse av den 12 augusti 2011 (se punkt 16 ovan), underrättat Förbundsrepubliken Tyskland om sökandenas ansökan om tillgång till den begärda handlingen och har därvid inskränkt sig till att efterfråga medlemsstatens inställning i frågan om utlämnandet av handlingen. I motsats till vad sökandena har gjort gällande kan inte detta utgöra en uppmaning att motsätta sig ansökan om tillgång, utan avser snarare att uppfylla kommissionens skyldighet enligt artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001 att samråda med den medlemsstat som ansökan avser.

- 67 Sökandena har för det tredje hävdade att kommissionen felaktigt har riktat sig till de "tyska myndigheterna" och inte till "Förbundsrepubliken Tyskland". Tribunalen påpekar härvidlag att detta påstående är följden av att lydelsen i det angripna beslutet missförstått. Kommissionen har i sin motivering använt uttrycket "tyska myndigheter" såsom ett likvärdigt uttryck med "Förbundsrepubliken Tyskland". Något åsidosättande av artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 kan inte läggas till last, eftersom de båda uttrycken i förevarande fall hänför sig till den medlemsstat från vilken den handling som ansökan om tillgång avser härrör, i den mening som avses i den artikeln. Tribunalen erinrar om att artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 avser samtliga handlingar från medlemsstaterna som dessa överlämnar till en institution, oavsett vem som är upphovsman till handlingen, i enlighet med den nationella fördelningen av befogenheter i varje medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Sverige mot kommissionen, punkt 61).
- 68 Sökandena har för det fjärde kritiserat kommissionen för att den åsidosatt principen om parternas likställdhet i processen och för att inte ha berett dem möjlighet att få kännedom om Förbundsrepubliken Tysklands inställning efter samrådet enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.
- 69 Tribunalen bekräftar i detta avseende kommissionens bedömning att den institutionen inte har till uppgift i samband med tillämpningen av artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 att – med tillämpning av principen om parternas likställdhet i processen – avgöra en tvist mellan den som ansökt om tillgång till en handling och den medlemsstat som är upphovsman till handlingen. I förevarande fall ankom det just på kommissionen att, i egenskap av behörig institution för att avgöra frågan om tillgång till den begärda handlingen, pröva huruvida Förbundsrepubliken Tyskland mot bakgrund av undantagen i artikel 4 i förordning nr 1049/2001 hade redogjort för de skäl som vid första påseende kan motivera ett avslag på ansökan om tillgång.
- 70 Tribunalen konstaterar att, i motsats till vad sökandena har hävdade, har kommissionen i det angripna beslutet inte endast inskränkt sig till att redogöra för Förbundsrepubliken Tysklands inställning till ansökan om tillgång, utan har även ordagrant återgett utdrag ur det yttrande som medlemsstaten gav in till kommissionen efter samrådet (avsnitt 3 i det angripna beslutet). Det är om utdrag där Tyskland i huvudsak förklarar att det i ett EU Pilot-ärende måste råda en anda av ömsesidigt förtroende mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten, vilken gör det möjligt för dem att påbörja en förhandlingsprocess och söka kompromisser i syfte att finna en snabb och heltäckande lösning på tvisten. Det framgår även av utdragen att enligt Tyskland skulle ett utlämnande av den begärda handlingen skada det lojala samarbetet mellan medlemsstaten och kommissionen, vars bibehållande var nödvändigt i den påbörjade utredningen.
- 71 Tribunalen anser följaktligen att kommissionen har möjliggjort för sökandena att få kännedom om Förbundsrepubliken Tysklands motivering för att motsätta sig utlämnandet av den begärda handlingen.
- 72 Sökandena kan inte vinna framgång med sin argumentation om att kommissionen har kränkt deras rätt att yttra sig genom att inte ge dem möjlighet att yttra sig över Förbundsrepubliken Tysklands svar.
- 73 Tribunalen påpekar härvidlag att det i förordning nr 1049/2001 föreskrivs att sökande enligt artikel 7.2 i förordningen får, efter det att den institution som prövar ansökan om tillgång till en handling har lämnat ett första avslag, ge in en bekräftande ansökan. De sökande behåller vid detta tillfälle möjligheten att i förekommande fall yttra sig över institutionens inställning. I det fallet att en medlemsstat enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 motsätter sig det begärda utlämnandet med åberopande av undantagen i artikel 4.1 och 4.2, har de sökande möjlighet att genom en bekräftande ansökan yttra sig över den motivering som anförts av medlemsstaten.
- 74 I förevarande fall har sökandena, efter kommissionens beslut av den 22 september 2011 om avslag på ansökan om tillgång till den begärda handlingen (se punkt 18 ovan), gett in en bekräftande ansökan enligt artikel 7.2 i förordning nr 1049/2001 (se punkt 19 ovan). Tribunalen anser därför, i motsats till

vad sökandena har påstått, att de har haft möjlighet att ifrågasätta såväl kommissionens tillvägagångssätt beträffande samrådet med Förbundsrepubliken Tyskland enligt artikel 4.5 som den medlemsstatens negativa inställning till deras ansökan. Tribunalen understryker dessutom att kommissionen i sin motivering konkret har bemött de påståenden och yttranden som framförts av sökandena i den bekräftande ansökan (avsnitt 4 i det angripna beslutet).

- 75 Sökandena har för det femte kritiserat kommissionen för att den inte tydligt angett vilken handling deras ansökan om tillgång avsåg. Tribunalen konstaterar dock att kommissionen, såväl i sin begäran riktad till Förbundsrepubliken Tyskland som i det angripna beslutet, korrekt har hänvisat till den aktuella handlingen som den medlemsstatens svar till kommissionen av den 7 juli 2011 på en begäran som framställdes i ärendet EU Pilot 2070/11/SNCO. Sökanden kan därför inte vinna framgång med detta argument.
- 76 Med hänsyn till att kommissionen har uppfyllt de skyldigheter som följer bland annat av artikel 4.4 och 4.5 i förordning nr 1049/2001, såsom förordningen tolkats i domstolens praxis, kan sökandena inte göra gällande att institutionen åsidosatt väsentliga formföreskrifter vid handläggningen av deras ansökan om tillgång.
- 77 Den första anmärkningen kan således inte godtas.

– Det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten

- 78 Sökandena har beträffande anmärkningen om ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten framfört en rad argument, vilka avser att kommissionen inskränkte sig till att göra en ytlig kontroll av den motivering som Förbundsrepubliken Tyskland åberopat till stöd för avslaget på ansökan om tillgång. De anser att kommissionen i enlighet med fast rättspraxis var skyldig att göra en konkret och individuell prövning av motiveringen och, för det fall institutionen vägrade att ge tillgång till handlingen, att förklara skälen till att tillgång till den begärda handlingen hade kunnat undergräva den bestämmelse som Förbundsrepubliken Tyskland åberopat, det vill säga artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001.
- 79 Tribunalen påpekar inledningsvis att sökandena genom denna anmärkning väcker frågan om beskaffenheten av den kontroll som ska göras och hur ingående den ska vara samt frågan om vilken motivering kommissionen ska lämna när den beslutar att åberopa de undantag som föreskrivs i artikel 4 i förordning nr 1049/2001.
- 80 Sökandena har mycket riktigt hävdats att domstolen slagit fast principen att för att motivera ett avslag på en ansökan om utlämnade av en handling räcker det inte att handlingen ingår i en sådan verksamhet som nämns i artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001. Den berörda institutionen måste även förklara hur tillgången till handlingen konkret och faktiskt skulle skada det intresse som skyddas av ett undantag i denna artikel (domstolens dom av den 29 juni 2010 i mål C-139/07 P, kommissionen mot Technische Glaswerke Ilmenau, REU 2010, s. I-5885, punkt 53, av den 21 september 2010 i de förenade målen C-514/07 P, C-528/07 P och C-532/07 P, Sverige m.fl. mot API och kommissionen, REU 2010, s. I-8533, punkt 72 och av den 14 november 2013 i de förenade målen C-514/11 P och C-605/11 P, LPN mot kommissionen, punkt 44).
- 81 Skyldigheten att göra en konkret och individuell prövning, vilken följer av principen om öppenhet i ovannämnda praxis, är emellertid inte tillämplig när ansökan om tillgång avser en handling som härrör från en medlemsstat enligt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.

- 82 Sålös framgår av punkterna 53 och 55 ovan ska kommissionen i samband med antagandet av ett beslut om avslag på en ansökan om tillgång enbart försäkra sig om att medlemsstaten har grundat sitt avstyrkande på de materiella undantag som föreskrivs i artikel 4.1–4.3 i förordning nr 1049/2001 och att medlemsstatens ståndpunkt i det avseendet är vederbörligen motiverad.
- 83 Domstolen har dessutom, till bemötande av argument liknande dem som sökandena har anfört i förevarande fall, funnit att det inte åligger den institution som prövar en ansökan om tillgång att göra en fullständig prövning av skålen till den berörda medlemsstatens invändning genom att göra en kontroll som går utöver att endast kontrollera om det föreligger en motivering i vilken det hänvisas till undantagen i artikel 4.1–4.3 i förordning nr 1049/2001.
- 84 Tribunalen konstaterar i förevarande fall att kommissionen har kontrollerat att det i Förbundsrepubliken Tysklands avstyrkande hänvisades till de materiella undantag som föreskrivs i artikel 4.1–4.3 i förordning nr 1049/2001 och att avstyrkandet var vederbörligen motiverat i det avseendet. Kommissionen påpekade för det första att tyska myndigheter med stöd av undantaget till skydd för syftet med utredningar i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordningen motsatte sig utlämnandet av den begärda handlingen. Kommissionen citerade även ordagrant lydelsen i Förbundsrepubliken Tysklands svar. Kommissionen påpekade därefter att de förklaringar som lämnats av Tyskland vid ett första påseende framstod som grundade, vilket, enligt institutionen, krävdes efter domstolens dom i det ovannämnda målet Sverige mot kommissionen. Kommissionen bemötte slutligen de argument som sökandena hade framfört i sin bekräftande ansökan av den 27 september 2011 (se punkt 19 ovan) mot samrådet med tyska myndigheter.
- 85 Av detta följer att kommissionen har uppfyllt sin skyldighet att göra en omsorgsfull prövning, vilken motsvarar kravet på graden av utförlighet enligt domstolens praxis avseende artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001, och motiveringsskyldigheten.
- 86 Den andra anmärkningen kan följaktligen inte godtas.
- 87 Talan kan därför inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 4.2 in fine i förordning nr 1049/2001

Parternas argument

- 88 Sökandena har i första hand påstått att kommissionen inte har motiverat sitt beslut tillräckligt beträffande att något övervägande allmänintresse, i den mening som avses i artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001, inte förelåg. Sökandena har i andra hand gjort gällande att kommissionen inte gjorde en korrekt avvägning mellan de olika intressen som står mot varandra i förevarande fall och har ifrågasatt slutsatsen att det inte fanns något intresse som vägde tyngre än EU Pilot-förfarandet och som motiverade att de begärda handlingarna lämnades ut. De har i huvudsak gjort gällande att syftet att skydda hälsan borde ges företräde framför kommissionens eget intresse av att fortsätta sin utredning.
- 89 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

- 90 Tribunalen påpekar inledningsvis att det inte är uteslutet att styrka att det föreligger ett övervägande allmänintresse enligt artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001 av att de begärda handlingarna lämnas ut, när kommissionen, såsom i förevarande fall, grundat sig på artikel 4.5 i förordningen för att vägra tillgång till handlingarna. Enligt den rättspraxis till vilken det hänvisats i punkt 49 ovan krävs

det i det beslutsförfarande som inrättas genom artikel 4.5 att institutionen och den berörda medlemsstaten håller sig till de materiella undantag som föreskrivs i artikel 4.1–4.3, vilka med nödvändighet inbegriper artikel 4.2 *in fine*.

- 91 Enligt rättspraxis ankommer det dock på den som gör gällande förekomsten av ett övervägande allmänintresse att på ett konkret sätt åberopa de omständigheter som motiverar att handlingarna i fråga ska lämnas ut (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 28 juni 2012 i mål C-477/10 P, kommissionen mot Agrofert Holding, C-477/10 P, punkt 68, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Technische Glaswerke Ilmenau, punkt 62, domen i det ovannämnda målet Sverige m.fl. mot API och kommissionen, punkt 103, och domen i de ovannämnda föreande målen LPN mot kommission, punkt 94).
- 92 Rent generella överväganden räcker heller inte för att slå fast att ett övervägande allmänintresse ska ges företräde framför de skäl som motiverar att handlingarna inte ska lämnas ut (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovannämnda förenade målen LPN mot kommissionen, punkt 93).
- 93 Det övervägande allmänintresse som kan motivera att en handling lämnas ut måste heller inte nödvändigtvis skilja sig från de principer som ligger till grund för förordning nr 1049/2001 (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovannämnda målen Sverige och Turco mot rådet, punkterna 74 och 75 och domen i de förenade målen LPN mot kommissionen, punkt 92).
- 94 Kommissionen fann i det angripna beslutet att det inte fanns något övervägande allmänintresse enligt artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001 av att handlingarna lämnades ut, eftersom det som bäst tjänade allmänintresset var att slutföra EU Pilot-ärendet med Förbundsrepubliken Tyskland. Enligt kommissionen gjorde detta det möjligt att kontrollera huruvida det, mot bakgrund av de omständigheter som sökandena hade lagt fram i sitt klagomål mot de tyska myndigheterna, verkligen skett ett åsidosättande av unionsrätten. Kommissionen återgav i denna del i huvudsak den motivering som tyska myndigheter hade anfört i sin skrivelse av den 19 augusti 2011 (se punkt 18 ovan och punkterna 3 och 6 i det angripna beslutet).
- 95 Kommissionens bedömning härvidlag är inte behäftad med några fel.
- 96 För det första har kommissionen, såsom framgår av punkt 94 ovan, motiverat sin slutsats att det i förevarande fall inte förelåg något övervägande allmänintresse, i den mening som avses i artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001, av att den begärda handlingen lämnades ut. Sökandena kan därför inte vinna framgång med sitt argument att det angripna beslutet är otillräckligt motiverat i denna del.
- 97 För det andra har sökandena – förutom generella påståenden om den påstådda överträdelsens allvar, om behovet av att skydda folkhälsan och om att behandlingarna vid sjukhuset i Düsseldorf medfört att flera patienter i Tyskland avlidit – inte anfört något till stöd för de konkreta skäl som i förevarande fall motiverar att den begärda handlingen lämnas ut. De har i synnerhet inte förklarat i vilken utsträckning som utlämnandet av handlingen (Förbundsrepubliken Tysklands svar på frågor som kommissionen ställt i det aktuella EU Pilot-ärendet) till sökandena skulle tjäna intresset av att skydda folkhälsan. Tribunalen understryker att, såsom framgår av den rättspraxis till vilken det hänvisas i punkterna 91 och 92 ovan, är det den institution som åberopar undantaget i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 som har bevisbördan, men att det är den som gör gällande att det finns ett övervägande allmänintresse, i den mening som avses i artikel 4.2 *in fine* i förordningen, som ska styrka det intresset.
- 98 För det tredje skulle inte ett utlämnande av den begärda handlingen i förevarande fall, även om det antas att de generella påståendena om ett allmänintresse i form av hälsoskydd ska godtas, tillgodose ett sådant intresse. Tribunalen konstaterar att det inte ankommer på sökandena att visa i vilken utsträckning unionsrätten, bland annat förordning nr 1394/2007, iakttagits av tyska myndigheter under de omständigheter som det redogjorts för i deras klagomål. Tribunalen fastställer istället

kommissionens bedömning att allmänintresset av att kommissionen själv utreder huruvida unionsrätten iakttagits av Förbundsrepubliken Tyskland utgör det mest effektiva sättet att skydda folkhälsan.

- 99 Sökandena har för det fjärde gjort gällande att den begärda handlingen kan utgöra grunden för en eventuell talan om utomobligatoriskt skadestånd vid tyska domstolar. Sökandenas ansökan syftar till att få tillgång till handlingar som utgör bevisning till stöd för deras skadeståndstalan genom att använda kommissionen och de utredningsbefogenheter som institutionen har i egenskap av väktare av EUF-fördraget. Sökandenas intresse av att i en nationell domstol kunna lägga fram handlingar som bevisning kan inte anses utgöra ett övervägande allmänintresse, i den mening som avses i artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001, utan ett enskilt intresse (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Agrofert Holding, punkt 86). Det kan inte godtas att kommissionen instrumentaliserar i syfte att få tillgång till bevisning som inte är tillgänglig på annat sätt.
- 100 Tribunalen påpekar att, även om de omständigheter som föranleder sökandenas processer vid tyska domstolar och vid unionsdomstolarna naturligtvis är olyckliga och beklagliga, gjorde kommissionen en riktig bedömning när den underströk att sökandena måste väcka talan vid domstol med anlitan av de rättsmedel och de medel för tillgång till bevisning som finns i deras nationella rättsordning.
- 101 Sökandena har för det femte invänt mot att kommissionen inte, mot bakgrund av det återopade allmänintresset, gett dem tillgång till den begärda handlingen ens efter det att ärendet EU Pilot 2070/11/SNCO hade avslutats.
- 102 Det räcker härvidlag att erinra om att enligt fast rättspraxis ska lagenligheten av den angripna rättsakten vid en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg den dag då rättsakten antogs (se tribunalens dom av den 30 september 2009 i mål T-432/07, Frankrike mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 103 Tribunalen konstaterar emellertid att avslutandet av ärendet EU Pilot 2070/11/SNCO skedde efter antagandet av det angripna beslutet. Sökandenas argument ska följaktligen underkännas.
- 104 Det kan i vart fall inte uteslutas, såsom det framgår dels av punkt 12 i domen i de ovannämnda förenade målen LPN mot kommissionen, dels av de uppgifter som kommissionen lämnade vid förhandlingen, att sökandena kan ges fullständig eller delvis tillgång till de begärda handlingarna, eftersom undantaget i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 inte längre är tillämpligt om kommissionen beslutar att avskryva klagomålet, under förutsättning att handlingarna inte omfattas av något annat undantag i förordningen. Denna möjlighet kan emellertid endast komma i fråga om en ny ansökan om tillgång görs hos kommissionen.
- 105 Av detta följer att kommissionen i förevarande fall varken har åsidosatt motiveringsskyldigheten eller gjort en felaktig bedömning i samband med tillämpningen av artikel 4.2 *in fine* i förordning nr 1049/2001.
- 106 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 4.6 i förordning nr 1049/2001

Parternas argument

- 107 Sökandena har hävdatt att kommissionen har åsidosatt deras rätt att få tillgång till delar av den begärda handlingen.

108 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

109 Enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga, som är tillämplig på förfarandet vid tribunalen enligt artikel 53 första stycket i samma stadga, och enligt artikel 44.1 c i tribunalens rättegångsregler, ska ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan och en kortfattad framställning av grunderna för denna. Dessa uppgifter ska vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden ska kunna förbereda sitt försvar och domstolen kunna utöva sin kontroll. I syfte att säkerställa rättssäkerheten och en god rättskipning krävs det att de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som en talan grundar sig på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan (förstainstansrättens beslut av den 28 april 1993 i mål T-85/92, De Hoe mot kommissionen, REG 1993, s. II-523, punkt 20, och av den 11 juli 2005 i mål T-294/04, Internationaler Hilfsfonds mot kommissionen, REG 2005, s. II-2719, punkt 23).

110 Tribunalen konstaterar i förevarande fall att, förutom en abstrakt angivelse i ansökan om en grund avseende ett åsidosättande av artikel 4.6 i förordning nr 1049/2001 (se bland annat punkt 91 i ansökan), har sökandena inte anfört några argument till stöd för denna grund. Sökandena har inskränkt sig till att påstå att ”kommissionen exakt borde ha angett den begärda handlingens upphovsman, omfång, bilagor, referensnummer etcetera i syfte att göra det möjligt att identifiera handlingen” och att ”i avsaknad av en sådan identifiering av [den begärda handlingen] av de ’tyska myndigheterna’ [...] kan det inte vara fråga om ett rättvist förfarande”.

111 Detta påstående saknar emellertid helt samband med tillämpningen av artikel 4.6 i förordning nr 1049/2001 i det aktuella fallet, och har snarare samband med motiveringsskyldigheten såsom denna prövats i punkterna 78–86 ovan. Tribunalen finner därför att påståendet inte är relevant som stöd för förevarande grund.

112 Tribunalen finner att de argument som sökandena har framfört i repliken inte heller kan prövas, eftersom de bland annat grundar sig på omständigheter i det angripna beslutet som var kända vid tidpunkten för talans väckande (se, för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 21 oktober 2010 i mål T-474/08, Umbach mot kommissionen, T-474/08, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 60).

113 Den tredje grunden kan följaktligen inte tas upp till sakprövning.

114 Talan ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

115 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna får tribunalen, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, eller om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sin kostnad.

116 Med hänsyn till omständigheterna i målet beslutar tribunalen att vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 september 2014.

Underskrifter